

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 73/2026-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpených JUDr. Ľudovítom Surmom, advokátom, Pavlice 183, proti II. výroku uznesenia Krajského súdu v Nitre č. k. 7Co/75/2025-412 zo 16. októbra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 4. novembra 2025 domáhajú vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd označeným uznesením krajského súdu, ktorého II. výrok žiadajú zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie.

2. Žalobou doručенou Okresnému súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) 28. februára 2025 sťažovatelia ako žalobcovia v 2. a 3. rade žiadali, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť im sumu 5 484,54 eur spolu s úrokom z omeškania z titulu náhrady účelne vynaložených nákladov spojených s liečením. Podaním doručенým okresnému súdu 14. marca 2023 vzali svoju žalobu v celom rozsahu späť z dôvodu, že žalovaný predmetné náklady v plnej výške uhradil, a to po podaní žaloby 7. marca 2025.

3. Uznesením č. k. 9C/16/2025-288 zo 14. apríla 2025 okresný súd v jeho I. výroku konanie o žalobe sťažovateľov zastavil podľa § 145 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Súčasne im v II. výroku tohto uznesenia priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 % podľa § 256 ods. 1 CSP. Proti tomuto uzneseniu v rozsahu výroku II podal žalovaný odvolanie, ktorému odvolací súd napadnutým uznesením vyhovel a zmenil tak, že

žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania voči sťažovateľom (I. výrok). Vysvetlil, že v predmetnom konaní absentuje príčinná súvislosť medzi (ne)konaním žalovaného a následným vznikom trov na strane sťažovateľov; sťažovatelia totiž prípisom z 28. februára 2025 vyzvali žalovaného na úhradu účelne vynaložených nákladov, ktorú presne vyčíslili, pričom žalovanému už následne neumožnili v primeranej lehote na výzvu reagovať a uhradiť vyčíslené náklady, keď v tej istý deň podali na súd prvej inštancie žalobu o náhradu škody.

4. Ústavná sťažnosť smeruje proti II. výroku napadnutému uznesenia odvolacieho súdu, ktorým v zmysle § 396 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP priznal úspešnému žalovanému voči sťažovateľom nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu podľa § 255 ods. 1 CSP.

5. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti uviedli, že proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné dovolanie (§ 421 ods. 2 CSP). Ďalej argumentujú tým, že trovy odvolacieho konania neboli zavinené ani spôsobené sťažovateľmi, ale nesprávnym právnym posúdením súdu prvej inštancie, a preto mal byť krajským súdom aplikovaný § 257 CSP. Nepoužitie uvedeného ustanovenia krajským súdom zasiahlo sťažovateľom do práva na spravodlivý proces a spôsobilo vznik nároku žalovaného namierený proti majetku sťažovateľom. Priznaním náhrady trov odvolacieho konania žalovanému krajský súd potrestal (sankcionoval) sťažovateľov za vydanie nezákonného uznesenia prvostupňovým súdom, o ktoré sťažovatelia nežiadali. Nesprávny postup súdu nie je možné pričítať na ťarchu sťažovateľov.

6. V súvislosti s prípravou tohto rozhodnutia ústavný súd v rámci inštitútu súčinnosti podľa § 60 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) od okresného súdu zistil, že neexistuje podanie dovolania proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie o nesprávnej aplikácii procesných noriem upravujúcich priznanie nároku na náhradu trov odvolacieho konania žalovanému krajským súdom, ktorou malo dôjsť k zásahu do základného práva na spravodlivý proces a do vlastníckeho práva sťažovateľov.

8. Predmetom prieskumu v prerokovanej veci je rozhodnutie odvolacieho súdu v otázke o nároku na náhradu trov odvolacieho konania, zatiaľ čo z ustálenej judikatúry ústavného súdu [napr. I. ÚS 275/2018 (ZNaU 74/2018), I. ÚS 387/2019, I. ÚS 196/2021, I. ÚS 255/2021, III. ÚS 529/2021, III. ÚS 281/2021, IV. ÚS 34/2021 (ZNaU 71/2021), IV. ÚS 268/2022, I. ÚS 2/2023, I. ÚS 532/2023] ide o rozhodnutie konečné, a teda také, ktorým sa konanie v tejto otázke nároku končí. Z tohto dôvodu možno považovať takéto rozhodnutie za preskúmateľné v dovolacom konaní z dôvodov zmätočnosti ako rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.

9. Cez optiku uvedeného ústavnoprávneho prístupu bolo tak v okolnostiach prejednávanej veci adekvátne postupovať aj v tomto prípade, pretože ústavnou sťažnosťou napadnutý II. výrok uznesenia krajského súdu je rozhodnutím, ktorým krajský súd rozhodol o nároku na náhradu trov odvolacieho konania (nie o výške trov konania, *pozn.*). Ide teda o rozhodnutie, ktorým sa pred krajským súdom ako súdom odvolacím konanie o tomto nároku s konečnou platnosťou

skončilo, a bolo ho tak možné z dôvodov zmätočnosti podľa § 420 CSP podrobiť prieskumu dovolacieho súdu.

10. V tomto kontexte neobstojí tvrdenie sťažovateľov o neprípustnosti dovolania proti napadnutému uzneseniu krajského súdu (bod 4 tohto uznesenia, *pozn.*). Sťažovatelia mali k dispozícii mimoriadny opravný prostriedok, ktorým sa mohli domáhať ochrany svojich práv pred dovolacím súdom, v ktorého právomoci bol aj prípadný záver o danosti vady zmätočnosti podľa § 420 CSP, čo však podľa zistenia ústavného súdu (bod 5 tohto uznesenia, *pozn.*) neurobili.

11. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľov odmietol z dôvodu neprípustnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. d) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. februára 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu